No són flors tot el que lluu

Els miralls de la catedral s'han convertit en el projecte m s controvertit d'aquesta edici Foto: J.N.

Visitar Girona aquests dies és per a valents o imprudents. S'ajunta una quasi estiuenca meteorologia amb els rius de gent que omplen tots els racons del Barri Vell i l'entorn immediat. Tanta gent atabala, i fa complicat visitar els projectes amb calma, l'ànim d'esperit més adient per gaudir de les composicions. És per això que no és mala idea iniciar la ruta ben aviat. Amb aquesta idea vam iniciar ahir un itinerari per Temps de Flors que incloïa alguns dels espais més emblemàtics i alguna novetat. A les nou del matí, a la Copa, ja ens trobem els busos arribant un rere l'altre replets de turistes que baixen i se'n van cap al pont de Sant Feliu per començar la visita.

En vista d'això, i defugint fins on es pugui la gentada, tirem pel pont de Pedret per començar el recorregut. Tot i que a Sant Pere de Galligants ja hi volta gent, no és ni de bon tros una gernació, o sigui que ens permet observar amb tranquil·litat els jardins del Doctor Figueras i les composicions de darrere l'absis del monestir. Als jardins hi trobem peces gegants de fusta dels clàssics jocs infantils. Molt acolorides, però cap flor. Darrere l'absis sí que hi trobem flors, marcs de finestra, pomeres de fil i pomes naturals. Travessem el Galligants, on veiem màquines tallagespa taronges, les canyes i tendals taronges que decoren la llera en una altra explosió de color –en aquest cas, monocromàtica–, i mancada també de flors. De moment, massa andròmines i poques flors.

On n'hi ha és a la plaça dels Jurats. Una gegant i esplèndida rosa dels vents ben florejada, coronada per una sirena amb dues cues, centra el projecte –en aquest cas, sí– floral. La gent –poca encara– la fotografia per totes bandes i semblen gaudir de la seva bellesa, continguda i elegant. Pujant pel passeig Arqueològic trobem un cub de palets d'on surten flors vermelles. La presentació diu: “Qui interpreti que es tracta d'un tancat d'un petit cementiri blanc de poble, amb el pertinent xiprer vertical i amb un sol grup de nínxols [...], pot haver encertat un argument de l'actuació.” Fugim amunt, que als cementiris s'hi ha d'anar només per força, i ens endinsem al passeig de la Reina Joana. Volem anar fins a la muntanya de la O, un dels espais que s'ha venut com una de les novetats d'aquest any. A la confluència amb el carrer de Sant Cristòfor hi neix un caminet des del qual observem la intervenció en l'entorn natural que s'ha fet. L'han netejat, n'han decorat alguns marges i han tallat l'herba donant-li ondulades formes. Potser perquè hi acaba, potser perquè ens perdem –no està senyalitzada la continuació–, anem a parar al carrer de la muralla, a tocar de la torre Gironella. En aquest punt, de turista ja no se'n veu cap. Tirem cap al camí del Calvari, on esperem trobar més intervencions que donin un toc enjardinat a la salvatge natura. Trobem algunes terrasses del marge netes, però, fins a l'església del Calvari, res més que això. Ens diem que no pot ser, i enfilem fins al capdamunt de la muntanya de la O, on esperem trobar alguna cosa ben guarnida. Cap senyal que hi hagi passat ningú a arreglar res. Les úniques flors que hi trobem són silvestres, i les males herbes creixen entre les pedres. La vista, però, de la vall de Sant Daniel sí que és esplèndida. La catifa verda, que s'estén des de Girona fins a les Gavarres, compensa l'esforç de la pujada. Després d'una estona d'observació tornem cap a la ciutat. A l'entorn dels jardins dels Alemanys. Hi trobem dos muntatges florals ben bonics a l'entrada, a la cisterna. Un que representa un paisatge de l'Empordà amb flors silvestres i on s'escolta una veu recitant el poema La galera de Pasqua, de Josep Tarrés, i un altre dedicat a la pau. Hora punta. Als jardins dels Alemanys l'efervescència humana és enorme –ja no l'abandonarem fins al final–. Criden molt l'atenció dels fotògrafs les figures fetes de paper que pengen d'un racó, i les flors penjades en una altra banda dels jardins. Tot ben bonic. De baixada, passem per la plaça dels Apòstols i anem cap a la part alta de les escales de la catedral. La gent puja i baixa pel mig dels miralls que hi ha des de dalt de l'escalinata fins a la plaça de la Catedral. S'hi senten comentaris de tot. Alguns visitants s'embadaleixen amb els reflexos dels miralls, però

a una majoria no els agrada: es queixen que no hi hagi cap flor, ni tan sols una mica de gespa que trenqui la monotonia grisa. D'altres el troben massa insípid tractant-se de l'espai més emblemàtic de la ciutat. L'escalinata hauria de ser el gran emblema de Temps de Flors. Hauria de poder servir per al cartell de cada any, si fes falta. Però no pot ser-ho si no té ni un trist color. Passem per davant els soterranis de la catedral, els Banys Àrabs i les Sarraïnes, on les cues són llarguíssimes. De tornada a Sant Pere de Galligants, trobem una darrera meravella. En un racó de l'exterior del monestir hi ha un projecte de contingut terrible. Representa una platja separada en dues meitats per un filat de ferro. En una banda, un para-sol i jocs de mainada, típics elements del gaudi estiuenc. A l'altra banda, armilles salvavides estripades i un munt de gent a l'aigua demanant ajuda. Un rètol fa una proposta: “Obre els ulls i mira.” Al costat, un missatge: “L'Estat espanyol es va comprometre a acollir 17.337 persones refugiades. El compromís acaba [acabava ahir] d'aquí a 133 dies.” Una bufetada molt ben representada a la indiferència i la intolerància. Temps de Flors també és això, i en aquest cas la falta de flors està ben justificada.

Publicat a:
-El Punt Avui. Comarques Gironines 17-05-2017 Pàgina 8

Font del document: http://www.elpuntavui.cat/societat/article/5-societat/1144588-no-son-flors-tot-el-que-lluu.html